

ÜNNEPEKRE VÁRVA

A közelmúltban egyházi életünkben lezártunk egy esztendő, és elkezdődött egy új, reményeink szerint békésebb év. Noha a polgári évből még hátra van egy hónap, mi már lélekben készülhetünk erre a csodálatos ünnepkörre, ami még ránk vár. Hamarosan elkezdődik az adventi időszak, amely felkészülést, várakozást jelent. Nagyon fontos, hogy lélekben hogyan készülünk erre az időszakra. Lehet, hogy fáradtak és kimerültek vagyunk lelkileg, mert életünk tele van kihívásokkal, sorsdöntő helyzetekkel, amelyekben fontos döntéseket kell hoznunk. Ez az Adventi időszak nagyon jó alkalom arra, hogy kicsit lecsendesedjünk, megpihenjünk lelkileg. Ilyenkor elgondolkozhatunk azon is, hogy mi is az életünk értelme, és hogy mit is jelent a Jó Isten életünkben. Lehet, hogy az év folyamán sokat szomorkodtunk bizonyos okból kifolyólag, az is lehet, hogy dolgaink nem úgy alakultak, ahogy mi szeretnénk volna. Lehet hogy csalódások, kudarcok értek bennünket, amiket nagyon nehéz feldolgozni, és mély sebet hagytak a lelkünkben. De egy dologban biztosak lehetünk. A Jó Isten velünk volt minden nehézségünkben, velünk együtt szenvedett, és próbált nekünk segíteni, csak sajnos mi nem mindig halljuk meg hívó szavát. Csak rajtunk múlik az, hogy lélekben mennyire tudunk felkészülni a Megváltó születésére. A mai világban sok minden felboríthatja lelki békénket. Sokféle információ ér minket nap mint nap, negatívak és pozitívak, s ezek nagy hatással vannak a lelkiállapotunkra. Hajlamosak olyan dolgok miatt aggódni, amelyek nem biztos, hogy be fognak következni. Minden hatalom a Jó Isten kezében van, és csak ő dönt életünk felett. Csak egy feladatunk van ezen a földön, az, hogy éljük az életünket. Élünk egy más életet, mint a többség. A mi életünk példaképe legyen Jézus Krisztus. Szeressük egymást testvéri szeretettel, és figyeljünk oda egymásra. Ezt, így Karácsony közeledtével könnyű megtenni, meg jól is hangzik, de ha eltelnék az ünnepek, ezekből az igyekezetekből vajon mi marad meg? Minden csak rajtunk múlik, és a hozzáállásunktól függ, a jövőnk csak úgy fog alakulni, ahogyan azt mi tervezzük, csak ne felejtünk segítséget kérni mindenhez a Jó Istentől. Befejezésül szeretnék kívánni mindenkinek áldott Karácsonyt, és békés boldog új esztendő!

Peres Hunor

JÉZUS SZÜLETÉSE Máté evangéliuma szerint:

Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária, jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr anyála megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr anyála parancsolta neki: magához vette feleségét, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el. Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentékeltlenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szereztek pontos értesítéseket a gyermekről; mihamar pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!” Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

A KÍVÁNSÁG

Tél van. Fehér hó borítja a tájat. A léptek alatt ropog a puha hó. A lélegzet is fehér páráként illan el a levegőben. A kéményekből fehér füst száll az ég felé. A házak tetején hósapka ücsörög, és a gyenge utcai világításnál szerényen csillognak a hópelyhek. Az utcára nyíló házak szorosan egymáshoz simulnak, mint amelyek e hideg téli estén összebújtak, hogy melegítsék egymást. Az egyik ház aljában egy aprócska kis üzlet bújt meg szerényen. Ajtaja felett egyetlen izzó pislákol. Éppen csak annyira, hogy aki az üzletbe belép, vagy éppen kifelé megy, orra ne bukjék a küszöbben. A szerény üzletecskének igen gyönyörű kirakata volt. Már készülődtek a Karácsonyra, mert bizony telve volt minden földi jóval. Volt abban gyümölcs, játék, ruhanemű, élelmiszer, itóka, édesség. Egyszóval, minden volt benne, mi szem-szájnak ingere.

A kirakat előtt egy kisgyermek álldogált. Amolyan négy, öt éves forma lehetett. Szemei csillogtak az örömtől, ahogy a portékát nézegette. A hidegtől kipirosodott nóziját a kirakattüvegnek nyomta, melyre a meleg lehelete kifehéredve csapódott le. Két kicsi, kesztyűbe bújtatott kezével, az üvegnek támaszkodott, és hol édesapjára, hol meg az árukra nézett. Egyszer csak megszólalt:

– Apu! En szeretnék egy csokit! És..., még azt az autót is szeretném! Juj! Apuu! Ezt is szeretném! Ezt az óriási macit is kérem! – mutatott ugrándozva egyik kincstől a másikig. Majd hirtelen megállt a gyümölcsök előtt. A kirakatban egy gyönyörűségees kókuszdió díszelgett, egy kicsinyke kosárban. A gyermek néhány másodpercig csendben nézte, majd halkán, szinte suttogva mondta:

– Apuci! Kérek szépen egy ilyet! – mutatott a kókuszdióra. – Nekem még sosem volt ilyenem! – Ejnye, fiam! – szólt az apa. – Mit kezdenél Te egy kókuszdióval? Inkább induljunk haza – mondta még, és megfogta a gyermek kezét.

Telt múlt az idő. A gyermek nem felejtette el, amit akkor látott a kirakatban. Egyre csak körülötte jártak a gondolatai. Ha játszott, ha beszélt, ha rajzolt, mindenbe beleszötte az áhított gyümölcsöt. Kitalált minden csalafintaságot, hogy szüleit rábírra, vegyék meg neki a gyümölcsöt. Édesanyja meg is dicsérte, mert bizony, amiben csak tudott segített neki. Poharakat tett a tálcára, szalvétát az asztalra. Még a cipellőjét is igyekezett betenni a cipős szekrénybe, igaz, ehhez fel kellett állnia a sámlira, aminek anyukája nem nagyon örült. Lassan elérkezett Karácsony napja. A fiúcska a karácsonyfa díszítésében is segített szüleinek. Közben csak beszélt, folyt a szó belőle, csacsogott egyfolytában. Be nem állt a szája egy pillanatra sem:

– Apa! Tudod, ha én lennék a Jézuska, ide biztosan hoznék egy kókuszdiót! Mert tudod, én nagyon szeretném, és jó is vagyok. Ugye? Az apa nézte, és bólintott:

– Igen fiacskám! Tényleg jó vagy. Mire végeztek a fa díszítésével, és édesanyja is elkészült a konyhában a finom vacsorával, addigra odakint az est fekete lepellet borította be az égboltot, és sok, sok csillaggal díszítette fel, mintha csak egy hatalmas ünnepi asztal lenne, amit a jó öreg Hold elé terített. Végre a nagyszülők is megérkeztek. Kábátjukról levették a havat, csizmáikat levették, és a tűzhely mellé tették száradni. A szobaajtót, amelyben a karácsonyfa világított, becsukták, ha a Jézuska jönne, meg ne ijedjen, és máshová ne vigye a nekik szánt meglepetést.

A nagypapa, a nagymama, apu és anyu meg a kisfiú a konyhában halkán suttogva beszélgettek. A várakozás okozta feszültség egyre nagyobb lett. A gyermek már nem bírta tovább visszafogni izgatottságát. Épp szólásra nyitotta a száját, mikor egy csengettyű szólalt meg. A gyermek gyorsan édesapja háta mögé bújt: – Apu! Én félek! – sűgta neki. A család minden tagja felállt. Óvatosan fordultak a szobaajtó felé, ahonnét kiszűrődött a karácsonyfa barátságos fénye. Az apa megfogta a gyermek izgalomtól izzadt kicsiny kezét, és kinyitotta az ajtót, mely mintha örülne, vidáman csikordult. A fa alatt színes csomagok várták, hogy valaki kibontsa őket.

A gyermek izgatottan szaladgált a csomagok között. Egyszer csak megállt egy hatalmas szaloncukor előtt, amire az ő óvodai jele, egy fésű volt rajzolva. Hátranézett szüleinek. Látta, mindenki őt figyeli, és csak mosolyognak. – Apu, anyu! Ti is látjátok? Ez az enyém. Rajta van a jelem. A szülők odamentek hozzá, leguggoltak mellé. – Nahát! – örvendek – ez valóban a tied! Bontsd csak ki hamar! – mondták szinte egyszerre. A gyermek magához ölelte az óriási cukrot, és félrevonult a szoba egyik csendes zugába. Ott kezdte bontogatni kincsét. A papír hangos szakadással adta meg magát, és engedte, hogy a gyermek végre megláthassa mit is takargatott idáig. A fiúcska, amikor meglátta, örömeiben kiabálni kezdett: – Apu! Anyu! Egy kókuszdió volt benne! De jó, hogy jó voltam! – mondta megkönnyebbülve. Szemei úgy ragyogtak, mint csillagok a Hold ünnepi asztalán. A kókuszdióval szüleihez baktatott. Büszkén húzta ki magát. – Tudjátok – kezdte mondókáját –, szerintem a Jézuska egy kisgyerek. – Miből gondold? – kérdezte az anyukája. – Abból, mert megkaptam azt, amit szerettem volna. Mert gyerekek kell lennie ahhoz, hogy tudja, milyen az, ha nagyon szeretne valamit. Meg aztán, biztosan hallgatóznia is kell ahhoz, hogy tudja, ki mit szeretne. Másképp honnan tudná? A szülők elmosolyodtak a gyermek logikáján. Az apa megsimogatta gyermeke kobakját. – Igazad lehet! – mondta megnyugtatósképp.

Szabó Gitta

KARÁCSONYI TÖRTÉNET

Az anygalkák puha felhőpárnákon ültek és hallgatták a főangyal. Éppen a karácsony esti feladatokról volt szó. Nem mintha nem tudták volna, mi a feladatuk, de néha nem árt emlékeztetni őket sem,ilyentájt sokkal több dolgot akad, mint az év más időszakáiban. Hípp és Hopp, a két jó barát most is egymás mellett ültek egy bárányszélén, úgy figyeltek az előadásra. Pár pillanat múlva már apró szárnyak suhogása hallatszott; útra kelt a kis csapat. Hípp és Hopp ugyanazt a kis falut kapták feladatuk az idén is, ahol tavaly is tevékenykedtek. A Bakony tetején trónolt a falu. Ezen a Karácsonyon hó borította a hegyet. A faluba vezető lejtős úton egy csapat gyerek szánkózott sikongatva. Csak egy kisfiú álldogált szomorúan, nézte a többiek vidám játékát. A két kis angyal közel ment, egészen a kisfiú feje fölé, hogy hallják a gondolatait.

– Hiába, nincs mit tenni, a régi szánkóm összetört, Apa pedig az idén nem tud újat venni, hiszen minden pénz kell arra, hogy tudjon enni adni nekünk. Milyen más volt minden, míg anya élt – gondolta a kisfiú. Hípp és Hopp összenéztek. Nem kellett szót váltaniuk, már régen dolgoztak együtt. Szinte egyszerre pillantották meg a kislányt, aki egyedül kinlódva húzta a szánkóját felfelé az emelkedőn. Pár pillanat múlva már a kislány feje felett voltak. Ő csak annyit érzett ebből, mintha parányi madárszárny suhintotta volna meg az arcát.

(Folytatás a 3. oldalon)

(Folytatás a 2. oldalról)

Körülpillantott, és meglátta a vágyakozva nézelődő kisfiút. – Hahó, kisfiú, nem segítenél nekem húzni a szánkót? Utána lecsúszhatunk együtt, meglátod, milyen jól csúszik ez a szánkó. A Nagypapi készítette, még mikor az anyukám kicsi volt. A kisfiú kipirosodott arccal futott a kislányhoz, most már együtt húzták a szánkót. A két angyal még kicsit hallgatta a beszélgetésüket, de tovább kellett menniük. Sok feladatuk volt még aznap estére. A falu közepéről még visszaneztek, most már senki nem állt magányosan a többiek között. – Vajon melyik lehet az ő házuk? – kérdezte Hopp. – Úgy érzem, az a takaros, szép tiszta porta ott, a rozoga, szélhimbálta kapuval – felelte Hopp. – Igazad lehet – felelte Hopp, és máris mindketten a ház fölé repültek. Bepillantottak az ablakon. A takaros szobában egy anyuka éppen vacsorát főzött. Időnként megállt egy pillanatra, elmélázva fürkészett ki az ablakon. Szemeiben annyi szomorúság bujkált, még a két angyal szívét is megütötte. Azért a biztonság kedvéért belestek a szoba ablakán is. A cserépkályha mellett a hintaszékben idős apóka ringatta magát. Pápaszeme lecsúszott az orra hegyére, az újságja az ölében hevert. – Ők azok, tévedés kizárva – gondolta Hopp és Hopp. Éppen jókor érkeztek, az anya kitárta az ajtót, hogy Cirmet kiengedje a friss levegőre. A két angyal besuhant az ajtórezen. Picit megpihentek apóka feje felett, aki felpillantott szundikálásából. Hosszabban időztek Anya feje felett. Itt kicsit nehezebb dolguk volt. Anya megint elgondolkozott, majd megszólalt: – Apuska, gondoltam valamit. Már két éve magunkban karácsonyozunk. Nem jó ez így senkinek. A kislányt is sajnálom, hiányzik neki az apja. A ház körül is elkelne már a férfimunka. El kell eresztenem Gábort, már úgysem hozhatom vissza. A szomszéd is egyedül van két éve. Elnézem azt a kisfiút, olyan bánatos mindig. Neki is szüksége lenne az anyai gyöngédségre. Apuska, mit szólna hozzá, ha ma estére áthívnám a szomszédot a kisfiával együtt, azután majd meglátjuk. Apóka hosszan vizsgálta a lánya arcát, mielőtt megszólalt. – Én már régen gondoltam erre, de meg kellett várnom, amíg megérik benned az elhatározás. Tegyel úgy, lányom, ahogy mindenkinek a legjobb. Ahogy mindenkinek a legjobb. Anya egy kabátot terített a hátára, és elindult a szomszéd ház felé. A kapuban összetalálkozott a lányával. Kéz a kézben ballagtak a szomszéd kisfiával, összefogott kezükben a szánkó kötele. Anya megállt egy pillanatra, megsimogatta a kisfiú arcát. – Eredjetek be, szívem. Mindjárt jön a papád is. Éppen most indulok, hogy áthívjam. Azt szeretném, ha nálunk töltenétek a Karácsony estét. A kisfiú szemeiben alig látható örömfény villant fel. Nem szólt semmit, csak egy pillanatra odaszorította arcát a nő kötényéhez. A két kis angyal összezsattintotta a tenyerét. Anya egy pillanatra felkapta a fejét, de mindjárt meg is rázta. – Bolondság az egész, már képzelődöm is. Még ilyet! Mintha valaki tapsolt volna... Hopp és Hopp máris indultak tovább, a többi már nem rájuk tartozik. Lassan sötétedni kezdett, a házak ablakán csillagszórók, gyertyák fénye világított ki. A levegőben mézeskalács illata terjengett. – Nézd csak ott! – mondta Hopp. A ház ablakai sötétek voltak, csak egy szobából szűrődött ki sápadt lámpafény. A szobában többen is voltak. Az ágyon idős anyóka feküdt. Mellkasa alig-alig emelkedett. A körülötte lévők a szemüket törölgették. Hopp és Hopp elszomorodott. Itt már nincs mit tenni. Az ő hatalmuk itt véget ér. – Várj csak, valami eszembe jutott – mondta Hopp. A résnyire nyitva hagyott ablakon át besuhantak a szobába, elhelyezkedtek anyóka feje felett. Anyóka kinyitotta a szemét. Körülnézett, egyenként megsejmelte minden arcot. – Fáradt vagyok, gyerekek. Sok ez a 93 év, már csak pihenni szeretnék – mondta. Aztán ismét lehunyta a szemét és álomba szenderült. Pici boldog mosollyal a szája sarkában indult az örök álmok birodalmába. – Igen – gondolták a többiek – az nagyon sok. Tényleg pihennie kell most már, és elengedték. Hopp és Hopp megilletődötten hagyták el a házat. Legyen bármekkora hatalma is az angyaloknak, itt többet nem tudtak segíteni. A következő ház felett nem érezték a máskor

Azám, hisz nem is füstöl a kémény. A szobában két kis öreg kucorgott, kabátokba burkolózva. – Hol lehet a fiunk? Nincs egy szem fa sem vágva, a szénünk is elfogyott. Megfagyunk így – gondolták. Hopp és Hopp követték a gondolatok útját. Pár kilométerre a falutól találták meg, akit kerestek. Elakadt a nagy hóban a teherautójával. Pedig sietett volna, a kocsit tüzelővel volt megrakva. Haragudott magára, hogy az utolsó pillanatra hagyta a szüleiéről való gondoskodást, és akkor most még ez is... Miért is nem jött két héttel ezelőtt, akkor még nem volt hó. De a munka. Ugyan, ez csak üres kifogás, dorgálta meg magát mindjárt. Nincs az a munka, ami ne várna meg, amíg a szüleiéről gondoskodik. Most mit gondolhatnak róla... Hopp és Hopp úgy gondolták, mára elég volt a leckéből. Egyet suhintottak szárnyukkal, a hó felszállt a kerekek mellől a levegőbe, az autó kimozdult a hó fogságából. A toronyban hat órát harangoztak éppen. A férfi, aki az újságjára borulva aludt az asztalnál, felkapta a fejét a harangszóra. – Hat óra lenne már? Kész vagy a főzéssel? – fordult a feleségéhez. – Kész, persze hogy kész, mindjárt gyertyagyújtás – mondta az asszony. – Akkor pakold be amit főztél, a nagy táskába, öltöztess fel a gyerekeket melegen, én addig előhozom a kocsit. Átmegyünk anyádékhoz. – De hát éppen Te nem akartál... mondta reménykedéssel a hangjában az asszony. – Most meg akarok, és erről nincs mit beszélni. – De hát mi történt, semmit sem értek? – kérdezte, de a keze közben sebesen járt, nehogy a férje még meggondolja magát. – Valami furcsát álmodtam. Szamárság, egy felnőtt nem hisz az ilyesmiben, de azért mégis furcsa... Angyalok... Hopp és Hopp. Bolondság az egész! De ettől függetlenül, nem akarom még egyszer azt a hibát elkövetni, amit elkövettem a saját szüleimmel. Haragnak nincs helye a családban. Talán anyádék szívesen látnak majd. – Abban egészen biztos lehetsz – mondta az asszony kicsit rekedten. Abban egészen biztos lehetsz. Pillanatok alatt készen lett mindenki. Amikor az asszony ült be a kocsiba a férje mellé, mintha valami végigsimította volna az arcát. Pár másodpercig mintha gyöngyöző kacagást hallott volna a hősiesen át...

Ismeretlen szerző

A NEGYEDIK GYERTYALÁNG

Az a bizonyos este ugyanúgy kezdődött, mint a téli szünet bármely más estéje. A fehér háztetőkön ünnepélyesen csillogott a holdfény, minden csendes volt, csak a szomszéd kutya csaholása hallatszott néha. Hetek óta vastag hó takarta a tájat. Ahogyan minden este és reggel a madarak most is odagyűltek a kisszoba ablakpárkányára, hogy felcsipegessék a magokat. Csőrükkel szapora ütemet doboltak a bádogon, mintha azt üzenték volna:

– Apró magot szórjál, jó tetterért jót várj! Adrienn, a gondos kislány, most sem felejtette üresen az etetőt. Figyelte a madarakat, jól ismerte őket. Miután az utolsó is elrepült, a párnájába fúrta kis fejét, s a csillagszórós szentestére gondolt. Napközben az adventi koszorún három láng pislákol, és már csak egy éjszaka volt hátra ahhoz, hogy az utolsó gyertyát is meggyújthassák.

(Folytatás a 4. oldalon)

(Folytatás a 3. oldalról)

Ez a várakozás azonban más volt, mint az előző évben. Kevés szóval telt a karácsonyi szünet. Apa, a kislánya és a kislánya csendben, óvatosan jártak a lakásban, a televízió is csak alig hallhatóan szólt este, amikor odaültek az édesanya ágya mellé. Korán lefeküdtek, pedig az álom nehezen lett úrrá a gondolataikon. Mint az elmúlt hetekben mindig, édesapjuk kis idő múlva megigazította a gyerekek takaróját, és puszival kívánt jó éjszakát. Adrienn még mindig nem aludt. A félig nyitott ajtón át odaintett anyukájának. Hangtalanul kívántak egymásnak mielőbbi szép álmokat. Az apa újra megsimogatta Adrienn buksiját, és az ajtó felé indult. – A negyedik gyertyát Anya gyújtsa meg! – szólalt meg váratlanul a kislány, és reménykedve nézett az édesapjára. – Tudod, hogy nagyon beteg, a doktor bácsi is azt mondta, hogy nem kelhet fel. Napok óta lázas. Azért ne félj, majd meggyógyul – válaszolta az apa, de vigyázott arra, hogy tekintete ne találkozzon a kislányáéval. A csend lassan mindent betakart, de Adrienn hiába erőltette, nem tudott elaludni. Arra gondolt, hogy mennyire megváltozott az életük, amióta az édesanyja ágyban fekszik. Azóta már egyedül tart rendet a szobájában, és nem szórja szét a holmijait a lakásban, sőt még Baláznak is segít elpakolni. Egy kis huncutság ült ki az arcára, amikor eszébe jutott, hogy az apukája milyen ügyesen mosogat, és hogy már azt is megtanulták, hogy a fehér és a színes ruhákat külön kell mosni. Gondolatai még sokfelé kalandoztak, aztán nagyot sóhajtott, és egy kockás füzetet vett elő. A kisvillany fényénél, göcsörtös betűkkel írni kezdett. Hosszú ideig tartott, amíg végzett a néhány sorral. Néha elgondolkodott azon, hogy egy-egy szót hogyan kell leírni, itt-ott véletlenül átbökte a ceruza hegyével a papírt, de végül elkészült a levéllel. Óvatosan kitépte a lapot, apró borítékot készített belőle, olyant, amilyent még az év elején, az első osztályban tanultak meg hajtogatni. Már nagyon álmos volt, de kikecmergett az ágyból, kinyitotta a kisablakot, friss magot szórt az etetőbe, s a párkány és a tábla közé odatette a papírt. A hűvös szél befújt a szobába, néhány hópelyhet hozott magával. Gyorsan becsukta az ablakot, bebújt az ágyba és a fejére húzta a takarót. Összekulcsolt kezekkel aludt el. Egy kisfiúról álmodott, aki jászolban született, és álmodott még arról a madárról is, amelyik mielőtt elrepül a párkányról, mindig bekopog az ablaküvegen. A reggeli napfény a redőny rése között lopózott be a szobába. Sugarai éppen a gyerekek arcára vetődtek. Hunyorogva ültek fel az ágyban. A konyha felől halk neszek hallatszottak. – Apa biztosan valami finomat készít – gondolták, s már a szájukban érezték a meleg kakaó ízét. Adrienn a levélről is megelégedett, kiugrott az ágyból, hogy mielőbb bevihesse anyukájának a reggelit. A konyhában nagyon meglepődött. Hihetetlen boldogság töltötte el, amikor az ünnepi asztalnál ott találta az édesanyját is: – Gyere, ülj ide mellénk! Már jobban érzem magamat – mondta az édesanyja, és hosszasan megölelték egymást. Baláznak is felderült az arca, el sem akarta engedni anyukája nyakát. A friss kalács illata betöltötte a konyhát. Nagyokat kortyoltak a kakaóból, és sokáig beszélgettek, mint azok az emberek, akik hosszú idő óta nem látták egymást. Még soha ilyen vidám reggel nem köszöntött rájuk. Az adventi koszorún a negyedik gyertya lángja is fellobbant. Csak Adrienn vette észre, hogy a pislákoló fények ismerős ütemre remegnek: „apró magot szórjál, jó tetterdért jót várj!”

Tóth Árpád Ferenc

KARÁCSONYI SZERETETHIMNUSZ

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszlettervező. Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő. Ha a szegénykonyhában segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket énekelek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem. Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyhekkel díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony. A szeretet félbeszakítja a sütetést, hogy a gyermekét megölelje. A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát. A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is. A szeretet nem irigyl másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van. A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni. A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni. A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak. De a szeretet ajándéka megmarad.

Forrás: Internet

A Hívó Szó következő lapszáma 2014. január 15-én jelenik meg.

HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely, Kakukk utca 1. szám

E-mail: pereshunor.ms@gmail.com

Mobil: 0740-262880

Web: www.pereshunor.freewb.hu

Szerkeszti és tördeli: Peres Hunor